

Moss, který se ještě cítil otřesený, se ze všech sil snažil dostat do správné polohy a vytřepat si z vlasů trus.

Osoba s tím laskavým, ale skoro smějícím se hlasem mu pomáhala na nohy. Byla asi stejně vysoká a stará jako on. Měla na sobě starý hnědý plášť s kapucí, která jí zakrývala většinu obličeje, přesto Moss zahlédl záblesk v jejím oku a pramen vlasů obarvený na fialovo. Připadala mu zvláště

povědomá. Viděl už tu holku někdy dřív? Bylo na ní něco, co ji odlišovalo od všech ostatních.

Připadala mu tak nějak... důležitá.

„Ahoj!“ řekl nejistě Moss.

„Ahoj i tobě!“ odpověděla dívka s úsměvem a rychle ho vytáhla na nohy. Našla kus látky, otřela si s ním ruce a pak ho podala Mossovi.

„Myslím, že tady ještě něco máš,“ řekla a ukázala si na bradu.

„Myslím, že tam toho mám hodně,“ odpověděl Moss, vzal si hadřík a otřel si s ním obličej. „Spadl jsem z vozu přímo do...“ Nechtěl před ní říct „hovínek“, a tak jen ukázal prstem.

„Jmenuju se Moss, Moss Trusník. A kdo jsi ty?“

Dívka se jen dál usmívala a změnila téma hovoru. „A jak to, že jsi spadl do... trusu?“

„Snažil jsem se koukat na turnajové kolbiště, ale pak se ozval ten příšerný řev, který vylekal Hnisopla,“

